

Sygn. akt I C 2552/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2552/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. K. kwoty 1.463,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 marca 2017r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Umowa ta uległa jednak rozwiązaniu z przyczyn leżących po stronie pozwanej, przed upływem uzgodnionego przez strony okresu jej obowiązywania. W związku z tym powód uprawniony był do naliczenia stosownej opłaty z tego tytułu, na dowód czego wystawił notę nr (...). Następnie pismem z dnia 6 lutego 2017 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania nieuregulowanych należności, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne.

Pozwana B. K. nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2015 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z pozwaną B. K. umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...), dostarczanej na punkt poboru określony w umowie pod adresem O., ul. (...).

Umowa zawarta została na czas określony, oznaczony na 36 miesięcy, począwszy od rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej na rzecz klienta. Po upływie tego okresu umowa miała przekształcić się w umowę na czas nieoznaczony.

W punkcie 5 par. 2 umowy wskazano, iż integralną część umowy stanowią: załącznik nr 1, załącznik nr 2, załącznik nr 3 oraz załącznik nr 4.

W pkt 13 zdanie 3 Podstawowych informacji dotyczących umowy sprzedaży energii elektrycznej (...) S.A. wskazano, iż „każda ze stron umowy może ją wypowiedzieć w formie pisemnej z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego”.

(dowód: umowa k. 15, załącznik nr 1 k. 16, załącznik nr 2 k. 17, podstawowe informacje dotyczące umowy sprzedaży energii elektrycznej (...) S.A. k. 18).

W dniu zawarcia umowy pozwana złożyła oświadczenie, w którym zażądała rozpoczęcia świadczenia przez Operatora Systemu Dystrybucyjnego usług dystrybucji energii elektrycznej przed upływem terminu 14 dni na odstąpienie od umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, liczonego od dnia zawarcia tej umowy.

Ponadto pozwana oświadczyła, iż została poinformowana, że w razie odstąpienia od umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej w terminie 14 - dniowym będzie zobowiązana do zapłaty za spełnione na jej żądanie świadczenia wynikające z tej umowy w okresie do dnia złożenia Operatorowi Systemu Dystrybucyjnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

(dowód: oświadczenie k. 19).

Pozwana odstąpiła od umowy, skutkiem czego przedmiotowa umowa została rozwiązana. W konsekwencji tego powód wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 1463,52 zł.

(bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się na odpisach dokumentów przedłożonych przez powoda, jednak tych tylko, które zostały odpowiednio poświadczony za zgodność z oryginałem i które Sąd uznał za wiarygodne.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił jednak swojego roszczenia.

Zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w przepisie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Reguła ta nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalistę, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Powód nie przedstawił tymczasem dowodów na to, że faktycznie należne mu jest od pozwanej świadczenie w wysokości dochodzonej pozwem.

Zważyć bowiem należy, iż wysokość swojego żądania powód wywodzi z 8 faktur wystawionych na nazwisko pozwanej oraz z noty obciążeniowej nr NO/GR/573. Należy jednak wskazać, iż kserokopie tychże dokumentów w ogóle nie zostały opatrzone przez reprezentującego powoda pełnomocnika pieczęcią ani podpisem za zgodność z oryginałem. Zgodnie zaś z art. 6 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145, t.j.) radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia

nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem w wymagany ku temu sposób, nie można zatem uznać ich za wiarygodne dowody świadczące o przysługiwaniu powodowi wierzytelności względem pozwanego.

Niezależnie od przedstawionych okoliczności należy stwierdzić też to, że powód nie udowodnił, że dochodzona pozewm wierzytelność w ogóle istnieje. Podstawą, na której powód opierał swoje roszczenie były zapisy łączącej strony umowy, w której jednak brak jest zapisów odnoszących się wprost do możliwości żądania przez powoda świadczenia wynikającego z umowy – w tym opłaty z tytułu uniemożliwienia rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej – w przypadku odstąpienia od niej przez klienta.

Ponadto w punkcie 5 par. 2 umowy wskazano, iż integralną część umowy stanowią: załącznik nr 1, załącznik nr 2, załącznik nr 3 oraz załącznik nr 4. Choć powód złożył do akt załączniki nr 1 i 2 (Listę Punktów Poboru (...) i pełnomocnictwo), to nie wynika z nich uprawnienie powoda do obciążenia pozwanej dochodzoną należnością. Jednocześnie powód zaniechał przedstawienia pozostałych dwóch załączników do umowy – w tym Ogólnych Warunków Umowy (załącznik nr 3) – w których z kolei uprawnienie to mogłoby być zawarte. Powód złożył natomiast do akt podpisane przez pozwaną Oświadczenie konsumenta dotyczące umowy dystrybucyjnej (k. 19), jednakże z zapisów umowy nie wynika, aby było ono integralną jej częścią. Co więcej z treści tegoż oświadczenia wynika jedynie, iż pozwana poinformowana została jedynie o obowiązku zapłaty za spełnione na jej żądanie świadczenia wynikające z tej umowy w okresie do dnia złożenia Operatorowi Systemu Dystrybucyjnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy w razie odstąpienia przez nią od umowy. W treści oświadczenia w żaden sposób nie odniesiono się natomiast do powinności uiszczenia przez pozwaną żądanej przez powoda opłaty z tytułu uniemożliwienia rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej, będącej niczym innym jak karą umowną.

Nie sposób zatem uznać, aby pozwana została właściwie i rzetelnie poinformowana przez przedstawiciela powoda o wiążących strony postanowieniach umownych i konsekwencjach wynikających z odstąpienia od umowy. Brak jest dowodów na to, że przedstawiony pozwanej formularz umowy zawierał postanowienia o obciążeniu pozwanej karą umowną, by warunki tego dotyczące zostały jej przedstawione, a tym bardziej, by były z nią negocjowane. Żądanie powoda w omawianym zakresie jawi się jako sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszające interesy pozwanej.

W konsekwencji należało uznać, że obciążenie pozwanej kwotą 1.463,52 zł jest dowolne i nie wynika z zawartej uprzednio umowy.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał tego, aby przysługiwała mu względem pozwanej dochodzona pozewm wierzytelność. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalniała powoda bynajmniej treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Juszczyzyn